॥ सञ्जय उवाच ॥ द्रौपदेयान्महेष्वासान् सौमदत्तिर्महायशाः । एकैकं पञ्चभिर्व्विद्ध्वा पुनर्व्विव्याध सप्तभिः ।
ते पीडिता भृशं तेन रौद्रेण सहसा विभो । प्रमूढा नैव विविदुर्म्मृधे कृत्यं स्म किञ्चन ।
नाकुलिश्च शतानीकः सौमदत्तिं नरर्षभं । द्वाभ्यां विद्ध्वाऽनदद्धृष्टः शराभ्यां शत्रुकर्षणः । ४०५४
तथेतरे रणे यत्तास्त्रिभिस्त्रिभिरजिह्मगैः । विव्यधुः समरे तूर्णं सौमदत्तिममर्षणं ।
स तान् प्रति महाराज चिक्षेप पञ्च सायकान् । एकैकं हृदि चाजघ्ने एकैकेन महायशाः ।
ततस्ते भ्रातरः पञ्च शरैर्व्विद्ध्वा महात्मना । परिवार्य्य रणे वीरं विव्यधुः सायकैर्भृशं ।
आर्ज्जुनिस्तु हयांस्तस्य चतुर्भिर्निशितैः शरैः । प्रेषयामास संक्रुद्धो यमस्य सदनं प्रति ।
भैमसेनिर्धनुश्छित्त्वा सौमदत्तेर्महात्मनः । ननाद बलवन्नादं विव्याध च शितैः शरैः । ४०६०
यौधिष्ठिरिर्ध्वजं तस्य छित्त्वा भूमावपातयत् । नाकुलिश्चाथ यन्तारं रथनीडादपाहरत् ।
साहदेविस्तु तं ज्ञात्वा भ्रातृभिर्व्विमुखीकृतं । क्षुरप्रेण शिरोराजन्निचकर्त्त महात्मनः ।
तच्छिरोन्यपतद्भूमौ तपनीयविभूषितं । भ्राजयन्तं रणोद्देशं बालसूर्य्यसमप्रभं ।
सौमदत्तेः शिरो दृष्ट्वा निहतं तन्महात्मनः । वित्रस्तास्तावका राजन् प्रदुद्रुवुरनेकधा ।
अलम्बुषस्तु समरे भीमसेनं महाबलं । योधयामास संक्रुद्धो लक्ष्मणं रावणिर्यथा । ४०६४
संप्रयुद्धौ रणे दृष्ट्वा तावुभौ नरराक्षसौ । विस्मयः सर्व्वभूतानां प्रहर्षं समजायत ।
आर्य्यशृङ्गं ततो भीमो नवभिर्निशितैः शरैः । विव्याध प्रहसन् राजन् राक्षसेन्द्रममर्षणं ।
तद्रक्षः समरे विद्धं ज्ञात्वा नादं भयावहं । अभ्यद्रवत्ततोभीमं ये च तस्य पदानुगाः ।
स भीमं पञ्चभिर्व्विद्ध्वा शरैः सन्नतपर्व्वभिः । भैमान् परिजघानाशु रथांस्त्रिंशतमाहवे ।
पुनश्चतुःशतान् हत्वा भीमं विव्याध पत्रिणा । सोऽतिविद्धस्तथा भीमो राक्षसेन महाबलः । ४०७०
निषसाद रथोपस्थे मूर्च्छयाभिपरिप्लुतः । प्रतिलभ्य ततः संज्ञां मारुतिः क्रोधमूर्च्छितः ।
विकृष्य कार्म्मुकं घोरं भारसाधनमुत्तमं । अलम्बुषं शरैस्तीक्ष्णैर्दयामास सर्व्वतः ।
स विद्धो वज्रभिर्व्वाणैर्नीलाञ्जनचयोपमः । शुशुभे सर्व्वतोराजन् प्रफुल्ल इव किंशुकः ।
स बध्यमानः समरे भीमचापच्युतैः शरैः । स्मरन् भ्रातृवधञ्चैव पाण्डवेन महात्मना ।
घोरं रूपमथो कृत्वा भीमसेनमभाषत । तिष्ठेदानीं रणे पार्थ पश्य मेऽद्य पराक्रमं । ४०८४
वको नाम सुदुर्ब्बुद्धे राक्षसप्रवरो बली । परोक्षं मम तद्वृत्तं यद्भ्राता मे हतस्त्वया ।
एवमुक्त्वा ततोभीममन्तर्द्धानं गतस्तदा । महता शरवर्षेण भृशं तं समवाकिरत् ।
भीमस्तु समरे राजन्नदृश्ये राक्षसे तदा । आकाशं पूरयामास शरैः सन्नतपर्व्वभिः ।
स बध्यमानोभीमेन निमेषाद्रथमास्थितः । जगाम धरणीञ्चैव क्षुद्रः खं सहसागमत् ।
उच्चावचानि रूपाणि चकार सुबहूनि च । अनुवृंहत् पुनः स्थूलो नादं मुञ्चन्निवाम्बुदः । ४०८०
उच्चावचास्तथा वाचो व्याजहार समन्ततः । निपेतुर्गगनाच्चैव शरधाराः सहस्रशः ।
शक्तयः कुणपाः प्रासाः शूलपट्टिशतोमराः । शतघ्न्यः परिघाश्चैव भिन्दिपालाः परश्वधाः ।